

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ : «**Έρωσ εις τὸ τετράγωνον**», Θίασος Ἀργυροπούλου.— Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη περιοδεία

στὶς ἐπαρχίες, πού ἐσημείωσε ἐξαιρετικές ἐπιτυχίες, ἔκαμε ἔναρξη γιὰ τὴ νέα θεατρικὴ περίοδο, στὸ Θέατρο τοῦ τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους, μὲ ἓνα ἑλληνικὸ ἔργο καὶ μὲ δυναμωμένο τὸ θίασό του μὲ νέα ἐκλεκτὰ μέλη, τὴν κ. Μιράντα Μυράτ καὶ τὸν κ. Σπύρο Μουσοῦρη.

Τὸ ἔργο τοῦ κ. Ἰωαννοπούλου εἶναι μιὰ πολὺ καλὴ Ἑλληνικὴ κωμωδία. Καὶ χαρακτήρες πολὺ καλοὺς ἔχει, ἰδίως τοῦ τίμιου καθηγητῆ τῶν μαθηματικῶν πού ἀποδόθηκε τόσο ὠραία ἀπὸ τὸν κ. Ἀργυρόπουλο καὶ πού ἀπὸ τὴν ἀντίθεσή του μὲ τοὺς ἄλλους τύπους πηγάζει ὅλο τὸ κωμικὸ καὶ δραματικὸ στοιχείο... Δὲν ἔχει ἐπίσης τίποτε ἀπὸ φάρσα, τουλάχιστο ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔργο τοῦ συγγραφέα, τίποτε τὸ ἀπρόοπτο πού νὰ μὴ βγαίνει ἀπὸ τὴ σύγκρουση τῶν ἡρώων. Δεθἀναλύσουμε τὴν ὑπόθεση γιὰτὶ καὶ ἀπλὴ εἶναι καὶ ἄμεσα κατανοητὴ καὶ δὲν μᾶς τὸ ἐπιτρέπει πᾶ καὶ ὁ χῶρος. Εἶναι μιὰ κοινωνικὴ σάτυρα πού τὸ κυριότερο ἐλάττωμα πού μπορεῖ κανένας νὰ τῆς προσάψει εἶναι πὼς δίνεται πολὺ ἄμεσα, λίγο ρητορικά, σὲ γραμμές κάπως ὑπερβολικὰ τονισμένες. Ὅμως ἔχει—ἰδίως στὰ δραματικὰ μέρη—καὶ λεπτότητα καὶ συγκρατημένο παλμό. Ἦ δευτέρου ἰδίως πράξη στὸ τέλος κι' ὀλόκληρη ἢ τρίτη εἶναι ἔργο πού μαρτυρεῖ τὸν ἀξιο καὶ δυνατὸ συγγραφέα.

Τὸ παίξιμο, στὰ κωμικὰ μέρη, ἔφτασε συχνὰ στὰ σύνορα τῆς φάρσας καὶ πολλές φορές τὰ ξεπέρασε.

Ἀκόμη κι' ὁ θαυμαστὸς πρωταγωνιστὴς πού στὰ δραματικὰ μέρη ἦταν ὑπέροχος κι' ἐσκορποῦσε ρίγη ἀληθινῆς συγκίνησης, στὴν προσπάθειά του νὰ παρασύρει τὸ κοινὸν στὰ κωμικὰ μέρη, γινόταν ὑπερβολικὸς, γιὰ κείνους πού ξέρουν νὰ ἰὸν ἐχτιμοῦν στὶς λεπτότερες ἀποχρώσεις τῆς πλούσιας ἰδιοφυΐας του.

Ὁ ρόλος τῆς ἐπιπόλαιης μὰ καλόκαρδης Λίζας ἀποδόθηκε μὲ πολλὴ δροσιὰ, μὰ καὶ μὲ πολλὴ αἰσθημα στὸ τέλος, ἀπὸ τὴν Κα Μιράντα. Ἡ λεπτὴ τσαχπινιά τῆς πού ἔκρυβε κάπως ἀδέξια μιὰ εὐγενική κι' αἰσθηματικὴ ψυχὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἀποδοθεῖ μὲ πῖο ζωντανὸ τρόπο...

Ἰδιαίτερα πρέπει νὰ ἐξάρουμε τὴν Κα Ἄννα Ρούσου πού ἔδωσε μ' ἐξαιρετικὴ πλαστικότητα, ἀληθινὰ ἠθογραφικὰ, τὴν περιέργη κοσμικὴ Κα Νομάρχου... Πολὺ καλὴ ἐπίσης ἡ Κα Κολυβᾶ στὸ ρόλο τῆς σπιτονοικοκυρᾶς κι' ὁ κ. Μουσοῦρης στὸν ἀντιμέτωπο μὲ τὸν ἀγαθὸ καθηγητὴ, διεφθαρμένο κοινωνικὸ τύπο.

Οἱ ἄλλοι ἀπλῶς καλοὶ, ἂν ἐξαιρέσουμε τὸν Κο Παντόπουλο πού δὲν ἔμοιαζε οὔτε μιὰ στιγμή γιὰ ὑπουργὸς καὶ τὸν Κο Ἀνακτορίδη—ἰδιαίτέρως αὐτόν—πού δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐξελιχθεῖ διόλου. Φαίνεται σὰν νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὸ θέατρο καὶ σὰ νὰ... παριστάνει τὸν ἠθοποιό, ἄκεφα, δίχως ἔκφραση· θαρρεῖς πὼς μόνη προσπάθεια κι' ἰδανικὸ του εἶναι νὰ κάμει καλὴ ἐμφάνιση στὴ σκηνή.

Τὰ σκηνικὰ χωρὶς ἐξαιρετικὴ σημασία, μὰ καὶ χωρὶς νὰ σημειῶνουν

καμμιά παραφώνια μὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἔργου.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ